

KATE DICAMILLO

EDWARD TULANE
VE MUCİZEVİ YOLCULUK

RESİMLEYEN: BAGRAM IBATOULLINE

 tudem

EDWARD TULANE
VE MUCİZEVİ YOLCULUK

KATE DICAMILLO

EDWARD TULANE VE MUCİZEVİ YOLCULUK

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2006, Kate Dicamillo
resim hakları © 2006, Bagram Ibatouline

İlk baskı 2006 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nde *The Miraculous Journey of Edward Tulane* adıyla Candlewick Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

Kitabın metin hakları Pippin Properties Inc. Rights People, görsel hakları Walker Books Limited Londra SE11 5HJ aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Kate DiCamillo
RESİMLEYEN: Bagram Ibatouline
TÜRKÇELEŞTİREN: Gözde Koca
EDİTÖR: Ümit Mutlu
SON OKUMA: İlke Aykanat Çam
GRAFİK UYGULAMA: Aslı Kayalarlıoğulları Kurt

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 640 16 23

Birinci Baskı: Eylül 2025 (2000 adet)

ISBN: 978-625-380-001-7
Yayınevi sertifika no: 45041
Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez, çoğaltılamaz.

EDWARD TULANE VE MUCİZEVİ YOLCULUK

KATE DICAMILLO

RESİMLEYEN: BAGRAM IBATOULLINE

*Bana bir tavşan hediye edip adını söyleyen
Jane Resh Thomas'a*

Parçalandıkça parçalanıyor kalp,
Parçalanarak yaşıyor.
Karanlıklara dalmalı, en derinlerine
Bir daha dönmemek üzere.

— Stanley Kunitz'in "The Testing-Tree" adlı şiirinden

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR ZAMANLAR, MISIR SOKAĞI'NDAKİ BİR EVDE, neredeyse tamamen porselenden yapılmış bir tavşan yaşırdı. Porselen kolları, porselen bacakları, porselen patileri, porselen bir kafası, porselen bir gövdesi ve porselen bir burnu vardı. Kolları ve bacakları telle birleştirilip bağlanmıştı; böylece porselen dirsekleri ve porselen dizleri de bükülebiliyor, ona büyük bir hareket özgürlüğü sağlıyordu.

Ama kulakları hakiki tavşan kürkünden yapılmıştı ve bu kürkün altında güçlü, bükülebilir teller vardı; yani kulakları, tavşanın ruh hâlini yansıtacak şekillere sokulabiliyordu: neşeli, yorgun ya da bıkkın şekillere. Kuyruğu da gerçek tavşan tüyünden yapılmıştı; kabarık, pofuduk ve düzgündü.

Tavşanın adı Edward Tulane'di. Uzun boyluydu; kulaklarının ucundan ayaklarının ucuna neredeyse bir metre vardı. Keskin zekâsını yansıtırcasına parlayan gözleri, derin bir maviye boyanmıştı.

Edward Tulane kendini her bakımdan muhteşem görüyordu. Yalnızca bıyıkları onu biraz düşündürüyordu. Uzun ve zariftiler (elbette öyle olacaklardı) ama nereden geldikleri belirsizdi. Edward bunların hakiki tavşan bıyığı olmadığını hissediyordu. Bu bıyıkların ilk sahibinin kim olduğu –yani hangi çirkin hayvana ait olduğu– sorusu Edward’ın, üzerine uzun uzun düşünmeye katlanmadığı bir soruydu. Bu yüzden de düşünmüyordu. Edward, tatsız meseleleri hiç düşünmemeyi tercih ederdi genellikle.

Edward’ın sahibi, Abilene Tulane adında, on yaşında, siyah saçlı bir kızdı ve Edward kendine ne kadar değer veriyorsa o da Edward’a o kadar değer veriyordu. Abilene her sabah, okul formasını giydikten sonra Edward’ı da giydirirdi.

Porselen tavşanın olağanüstü bir gardırobu vardı. Terzi işi ipek takım elbiseleri, tavşan ayakları için özel tasarlanmış, en iyi derilerden yapılmış ayakkabıları ve Edward’ın büyük, göz alıcı kulaklarının içinden kolayca geçebileceği özel deliklere sahip şapkaları vardı. Jilet gibi pantolonlarının her birinde, Edward’ın altın cep saati için yapılmış özel bir cep bile vardı. Abilene bu saati her sabah ayarlardı.

“Şimdi, Edward,” dedi Abilene, saati ayarlamayı bitirdikten sonra, “büyük çubuk on iki, küçük çubuk da üçü gösterdiğinde eve, yanına geleceğim.”

Edward’ı yemek odasındaki bir sandalyeye oturttu ve sandalyeyi de Edward’ın pencereden dışarı bakıp Tulanelerin giriş kapısının önündeki yolu

görebileceği şekilde yerleştirdi. Abilene, saati tavşanın sol bacağının üzerine dengeli şekilde koydu, sonra kulaklarının ucunu öpüp gitti. Edward da gününü, Mısır Sokağı'na bakarak, saatin tik-taklarını dinleyerek ve genel olarak bekleyerek geçirdi.

Yılın tüm mevsimlerinden, en çok kışı severdi Edward. Kışın güneş erken batar, yemek odasının pencereleri kararır ve o da camda kendi yansımasını seyredirdi. Ne yansımaydı ama! Ne kadar da şık görünüyordu! Edward, kendi zarafetine hayran olmaktan kendini asla alamazdı.

Akşamleyin Edward, Tulane ailesinin diğer üyeleriyle beraber sofraya oturdu; Abilene, anne babası ve Pellegrina adındaki büyükannesiyile. Evet, kulakları yemek masasına ancak yetişse de ve evet, yemek boyunca gözlerini masa örtüsünün kör edici parlak beyazından başka hiçbir şeye dikemese de, oradaydı işte: sofrada bir tavşan.

Abilene'in anne babası, Abilene'in Edward'ı gerçek sanmasını çok tatlı buluyordu. Hatta bazen Abilene, söyledikleri bir sözü ya da anlattıkları bir hikâyeyi Edward duymadı diye tekrarlamalarını istiyordu.

“Babacığım,” diyordu Abilene, “maalesef Edward son söylediğini anlamamış.”

Bunun üzerine Abilene'in babası uzun kulaklara doğru dönüyor ve söylediklerini, porselen tavşan için tane tane tekrar ediyordu. Edward da Abilene'in hatırı için dinliyormuş gibi yapıyordu. Ama aslında insanların ne

söyledikleriyle pek ilgilenmiyordu. Abilene'in anne babası ve onların tepeden bakan tavırları da pek umurunda değildi. Evet, bu hislerinde haklıydı Edward: Tüm yetişkinler, doğruya doğru, ona tepeden bakıyordu.

Yalnızca Abilene'in büyükannesi onunla Abilene gibi, bir eşitiymiş gibi konuşuyordu. Pellegrina nine yaşlıydı. Çok yaşlı. Keskin hatlara sahip büyük bir burnu ve karanlık yıldızlar gibi ışıltılı bakan parlak, siyah gözleri vardı. Edward'ın varlığının sorumlusu da oydu zaten: Yapımı için siparişi veren de oydu; ipek takımlarının, cep saatinin, fiyakalı şapkalarının, bükülebilir kulaklarının ve kaliteli deri ayakkabılarının da. Hepsi, memleketi Fransa'daki usta bir zanaatkârın elinden çıkmıştı. Yedinci yaş gününde onu Abilene'e Pellegrina hediye etmişti.

Her gece hem Abilene'i hem de Edward'ı yataklarına yatırmaya gelen de Pellegrina'ydı.

“Bize masal anlatır mısın acaba?” diye sorardı Abilene heyecanla, büyükannesine.

“Bu gece değil hanımefendi,” derdi Pellegrina.

“Ne zaman?” diye sorardı Abilene. “Hangi gece?”

“Yakında,” derdi Pellegrina. “Yakında masalınıza kavuşacaksınız.”

Sonra ışığı kapatırdı ve Edward ile Abilene de yatak odasının karanlığında uzanırlardı.

“Seni seviyorum Edward,” derdi Abilene her gece, Pellegrina gittikten

sonra. Bu sözleri söyler ve beklerdi, Edward'ın da karşılığında ona bir şey söylemesini bekler gibi.

Fakat Edward hiçbir şey söylemezdi. Söyleyemezdi daha doğrusu. Çünkü ne de olsa konuşamıyordu. Abilene'in büyük yatağının yanındaki küçük yatağında yatar, tavana bakar, Abilene'in nefesinin vücuduna girip çıkmasını dinler ve birazdan uyuyacağını bilirdi sadece. Edward'ın ise gözleri, gözkapakları açık şekilde boyanmıştı, Edward gözlerini asla kapatamazdı. Yani Edward, her zaman uyanıktı.

Bazen, Abilene onu yatağına sırtüstü değil de yan yatırmışsa, perdelerdeki aralıklardan karanlık geceyi görebilirdi ama. Açık gecelerde yıldızlar parlar, toplu iğne ucu kadar ışıkları Edward'ı tam olarak anlayamadığı bir şekilde rahatlatırdı. Böyle gecelerde Edward, karanlık yerini şafağa bırakana kadar yıldızları seyrederdi.

“Beni sevenler oldu zaten,” dedi Edward.

“Sevildim. Bana sevgiden bahsetme. Sevginin ne olduğunu biliyorum ben.”

Mısır Sokağı’ndaki büyük evde yaşayan, küçük bir tavşan vardı. İsmi Edward’dı. Gerçek bir tavşan değildi aslında, porselenden yapılmıştı. Fakat günün birinde, hiç istemese de öyle gerçek bir yolculuğa çıktı ki... Bu yolculukta daha önce hiç inanmadığı, hiç bilmediği şeylere –örneğin *sevgiye*– tanıklık edecekti. Hem de en ön sıradan.

Edward bu hayatı gerçekten yaşayacaktı.

Çocuk edebiyatının en büyük isimlerinden Kate DiCamillo’nun klasikleşmiş eseri *Edward Tulane ve Mucizevi Yolculuk*, büyümeyi, sevmeyi, ilgilenmeyi, düşünmeyi ve hepsinden önemlisi hissetmeyi anlatan, okurların kalbine dokunan bir kitap.

Türkçeleştiren: Gözde Koca